

Книгата на Данаил — Четиридесет и трета

Разкриване на символиката на мерзостта на запустението в библейското пророчество

Jeff Pippenger

2024-01-07

Определянето от страна на Павел на езическия Рим като силата, която възпрепятстваше папството да се издигне на власт през 538 година, стана свидетелството, чрез което Уилям Милър разпозна, че установеното „ежедневно“ в книгата на Даниил представлява езичеството. Схемата на Уилям Милър се основаваше върху двете запустяващи сили — езичеството, последвано от папството. Най-важното откритие на Милър в подкрепа на тази схема беше свидетелството на Павел във 2 Солунци, глава втора, където Павел посочва, че възпиращото действие върху папството, породено от езическия Рим, трябваше да бъде отстранено, за да бъде „човекът на греха“ поставен в Божия храм, като показва себе си, че е Бог.

В книгата на Даниил символът на „ежедневната“, представящ езичеството, винаги е следван от символ на папството, било то представено като престъплението на запустението или мерзостта на запустението. И все пак в Христовото предупреждение към християните относно обсадата и разрушението на Ерусалим, които се случиха през трите години и половина от 66 до 70 сл. Хр., Христос посочи „мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил“ като знака за християните, които бяха в Ерусалим, незабавно да побегнат. Историята установява, че знакът не е бил символът на папския Рим, а на езическия Рим. Знакът е трябвало да бъде разпознат от верните, ако те са искали да избегнат обсадата и разрушението. „Мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил“ символ на езическия Рим ли е, или на папския Рим?

И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил, че стои на свящото място (който чете, нека разбира), тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; който е на покрива, да не слиза, за да вземе нещо от къщата си; и който е на нивата, да не се връща назад, за да вземе дрехите си. А горко на неспразните и на кърмачките в онези дни! И молете се бягството ви да не бъде зиме, нито в съботен ден; защото тогава ще има голяма скръб, каквато не е имало от началото на света досега, нито някога ще има. И ако не се съкратяха онези дни, не би се спасила никоя плът; но заради избраните онези дни ще се съкратят. Матей 24:15–22.

Сестра Уайт коментира как това предупреждение се изпълни в историята на разрушението на Ерусалим от 66 до 70 сл. Хр. и посочва, че знамето, или военният щандарт на римската армия, беше знакът за християните, които все още бяха в Ерусалим, да побегнат. И така, „мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил“, езическият Рим ли беше, или папският Рим, както Милър основаваше своята схема?

Уилям Милър бе доведен до разбирането и на двете проявления на Рим (езическия, последван от папския), но бе принуден от историята, в която живееше, да разглежда и двете царства като едно царство. И, разбира се, те са едно царство, но същевременно представляват и две последователни царства. Принуден от пророческата история на 1798 година, Милър трябваше да се отнесе към Рим преди всичко като към едно царство. През 1798 година Милър вярваше, че Второто пришествие на Христос предстои приблизително след двадесет и пет години. Той отлично знаеше, че папският Рим бе получил смъртоносна рана през 1798 година. За Милър нямаше други земни царства, които да следват след папския Рим, защото Христос щеше скоро да се завърне.

В историята, в която се намираше Милър, той разбираше, че статуята от втора глава на Данаил представлява четири земни царства, защото именно това свидетелстваше Данаил.

И четвъртото царство ще бъде крепко като желязо; понеже, както желязото строшава и покорява всичко, и както желязото, което строшава всичко това, така и то ще строши и смаже. А понеже видя стъпалата и пръстите, отчасти от гърнчарска глина и отчасти от желязо, царството ще бъде разделено; но в него ще има нещо от силата на желязото, понеже видя желязото смесено с кална глина. Данаил 2:40, 41.

Милър разбираше, че съществуват само четири царства и че четвъртото и последно царство е Рим, който според историята бе езически Рим, последван от папски Рим. Четвъртото царство за Милър, в съгласие с думите на Данаил, беше „разделено“, но за Милър това разделение представляваше само разграничение между буквалните и духовните аспекти на Римското царство. Той беше прав, но разбирането му беше ограничено.

Милър не видя, че разделението между езическия и папския Рим се основаваше на разграничението, което Павел бе издигнат да посочи. Павел (и Йоан Кръстител) посочи, че във времето на кръста буквалното трябваше да премине в духовното. Без това разбиране Милър бе принуден да приеме, че Рим по същество е едно царство, което има две фази. И, разбира се, той бе прав (но ограничено). Той не можеше да види, че духовният Рим бе представен чрез буквалния Вавилон, защото духовният Рим (папството) е също и духовният Вавилон.

Буквалният Вавилон, като първото от четирите царства в Даниил, глава 2, предобразяваше четвъртото царство, защото първото винаги предобразява последното. Езическият Рим бе предобразен от Вавилон, но и езическият Рим, и Вавилон предобразяваха духовния Рим (папството). Следователно папството бе петото царство и бе представено чрез Вавилон. Това е една основна причина, поради която Сестра Уайт сравнява пленничеството на буквалния Израил във Вавилон за седемдесет години с пленничеството на духовния Израил в духовния Вавилон за хиляда двеста и шестдесет години.

„Божията църква на земята беше наистина в плен през този дълъг период на безмилостно преследване, както и израилевите чедра, държани в плен във Вавилон през времето на изгнанието.“ Пророци и царе, 714.

Следователно Милър нямаше никакъв проблем да взаимозаменя пророчески изпълнения, които по-специфично посочваха езическия Рим, с папския Рим. Ще приведем примери за това, докато продължаваме, но ако разбираме, че Милър разглеждаше езическия и папския Рим като едно царство, можем да разберем защо Милър не би имал никакъв проблем с това Исус да се позовава на „мерзостта, която докарва запустение, за която е говорил пророк Данаил“, като на изпълнение на езическия Рим, като същевременно продължаваше да разбира израза „мерзостта, която докарва запустение“ в книгата на Данаил като символ на папския Рим. Милър не можеше да види трите запустяващи сили и поради тази причина неговата пророческа рамка беше ограничена, макар и точна.

Но как да разбираме несъответствието с историческото изпълнение през 66 г. сл. Хр., когато езическият Рим постави своите знамена в свещените предели на храма в изпълнение на Христовото предсказание? Дали „мерзостта, която докарва запустение, за която е говорил пророк Даниил“, е символ на езическия или на папския Рим? Отговорът на тази трудност е сравнително прост, когато разпознаете три опустошителни сили вместо две. Трябва да започнем с коментара на сестра Уайт върху изпълнението на Христовото предсказание за разрушението на Ерусалим.

„В разпятието на Христос от юдеите бе включено разрушението на Ерусалим. Кръвта, пролята на Голгота, беше тежестта, която ги потопи в гибел за този свят и за бъдещия свят. Така ще бъде и във великия последен ден, когато съдът ще падне върху онези, които отхвърлят Божиата благодат. Христос, техният камък на препъване, тогава ще им се яви като отмъстителна планина. Славата на Неговото лице, която за праведните е живот, за нечестивите ще бъде пояждащ огън. Поради отхвърлената любов, презряната благодат, грешникът ще бъде погубен.“

„Чрез много илюстрации и многократни предупреждения Исус показва какъв ще бъде резултатът за юдеите от отхвърлянето на Божия Син. С тези думи Той се обръщаше към всички във всяка епоха, които отказват да Го приемат като свой Изкупител. Всяко предупреждение е за тях. Оскверненият храм, непокорният син, лъжливите лозари, презрителните зидари, намират своя съответен образ в опитността на всеки грешник. Ако не се покае, участта, която те предвещаваха, ще бъде негова.“ Копнежът на вековете, с. 600.

Когато Павел посочи прехода от буквалното към духовното, той посочва, че той е настъпил през периода на кръста, и трябва да се отбележи, че разрушаването на Ерусалим е пряко свързано с кръста. Разрушаването на буквалния Ерусалим, което първоначално беше извършено от буквалния Вавилон, беше извършено за последен път от буквалния Рим, защото Исус винаги представя края с началото. Потъпкването на светилището и войнството, което започна с езическата сила на Вавилон, завърши с езическата сила на Рим.

Духовното потъпкване на духовния Ерусалим бе извършено от папския Рим, и и двата тези периода на потъпкване (буквален и духовен) предобразяват потъпкването на Божия народ от третата опустошителна сила, която по отношение на Рим се нарича съвременен Рим.

Съществуват три опустошителни сили, всяка от които преследва Божия народ. Драконът на езичеството, следван от морския звяр на католицизма, а след него — земният звяр на Съединените щати (лъжепророкът). Езичеството бе представено от различни езически сили, които тъпчеха буквалния Израил. След това папството тъпкаше духовния Израил в продължение на хиляда двеста и шестдесет години — от 538 до 1798 г. Тройният съюз на дракона, звяра и лъжепророка е съвременният Рим и той също тъпче Божия народ по време на „часа“ на кризата, свързана със закона за неделата. Трите опустошителни сили — драконът, звярът и лъжепророкът — са представени също и като езически Рим, папски Рим и съвременен Рим.

Според Откровение 17 езичеството са първите четирима царе; петият цар е папството, а шестият, седмият и осмият цар са тройният съюз на съвременния Рим.

И има седем царе: пет паднаха, и единият е, а другият още не е дошъл; и когато дойде, трябва да остане за кратко време. А звярът, който беше и не е, той е и осмият, и е от седемте, и отива в погибел. Откровение 17:10, 11.

От гледна точка на втора глава на Даниил, езичеството обхваща и четирите царства — от буквалния Вавилон до буквалния Рим. Духовният Вавилон е папството (златната глава), а тройният съюз на змея, звяра и лъжепророка (съвременният Рим) е представен от тройния съюз на духовна Мидо-Персия, духовна Гърция и духовен Рим (чиято смъртоносна рана е изцелена).

Когато Исус се позова на „мерзостта на запустението, за която говори пророк Даниил“, Той посочваше определено „знамение“, което християните трябва да разпознаят във всеки от трите периода на Рим. Езическият Рим, папският Рим и съвременният Рим всички преследват Божия народ. Това преследване е представено пророчески като потъпкване на светилището и войнството. Исус даде предупреждение за приближаването на това преследване за всеки от трите периода на гонения. Когато „знамението“ на римската власт бе поставено в светилището, беше настъпило времето да се бяга от Ерусалим. Исус не използваше израза на Даниил „мерзостта на запустението“ като символ на земна власт, а като символ на знамението, което християните трябваше да разпознаят.

„Исус изяви на слушащите ученици съдбите, които щяха да паднат върху отстъпилия Израил, и особено възмездителното отмъщение, което щеше да ги постигне заради тяхното отхвърляне и разпъване на Месия. Безпогрешни знамения щяха да предшестват ужасната развръзка. Страшният час щеше да настъпи внезапно и бързо. И Спасителят предупреди Своите последователи: „И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил, че стои на свящото място (който чете, нека разбира), тогава ония, които са в Юдея, нека бягат по планините.“ Матей 24:15, 16; Лука 21:20, 21. Когато идолопоклонническите знамена на римляните бъдат издигнати на святата земя, която се простираше на няколко стадия извън градските стени, тогава Христовите последователи трябваше да намерят безопасност в бягството. Когато предупредителният знак бъде видян, онези, които желяеха да избегнат гибелта, не биваше да се бавят. В цялата Юдейска земя, както и в самия Йерусалим, знакът за бягство трябваше незабавно

да бъде послушан. Онзи, който се случеше да бъде на покрива на къщата, не биваше да слиза в дома си дори за да спаси най-ценните си съкровища. Онези, които работеха по нивите или лозята, не биваше да отделят време, за да се върнат за горната дреха, оставена настрана, докато се трудеха в дневната жегата. Те не биваше да се поколебават нито за миг, за да не бъдат обхванати от общото унищожение.“ Великата борба, 25.

В разглеждания пасаж сестра Уайт определя „мерзостта на запустението“ като „недвусмислен белег“, който бе представен чрез „идолопоклонническите знамена на римляните“, поставени от тях „в святата земя“ на светилището. Исус не употребяваше „мерзостта на запустението“, за да представи която и да било власт на езическия или папския Рим, а като „белег“. Когато „белегът“ бе поставен в святата земя на храма, християните трябваше да побягнат от Йерусалим, „за да не бъдат въввлечени във всеобщото разрушение“. По-нататък в същия пасаж сестра Уайт отива още по-далеч и посочва, че пророчеството на Христос, което определяше разрушението, имаше повече от едно изпълнение.

„Пророчеството на Спасителя относно посещението на съдби над Ерусалим предстои да има още едно изпълнение, от което онова страшно опустошение беше само бледа сянка. В участта на избрания град можем да съзрем гибелта на един свят, който е отхвърлил Божията милост и е потъпкал Неговия закон. Мрачни са свидетелствата за човешкото страдание, на които земята е била свидетел през дългите си векове на престъпление. Сърцето прималява, и умът изнемогва при съзерцаването им. Ужасни са били последиците от отхвърлянето на властта на Небето. Но в откровенията за бъдещето е представена картина още по-мрачна. Летописите на миналото — дългото шествие от смутове, стълкновения и революции, „бойното снаряжение на воюващия в шумната битка и дрехите, валяни в кръв“ (Исая 9:5) — какво са те в сравнение с ужасите на онзи ден, когато възпиращият Божи Дух ще бъде напълно оттеглен от нечестивите и вече няма да възпира изблика на човешките страсти и сатанинския гняв! Тогава светът ще съзре, както никога преди, последиците от господството на Сатана.“

„Но в онзи ден, както и по времето на разрушението на Йерусалим, Божият народ ще бъде избавен — всеки, който бъде намерен записан между живите. Исая 4:3. Христос е заявил, че ще дойде втори път, за да събере при Себе Си Своите верни: „Тогава ще заридаят всички земни племена и ще видят Човешкия Син, идещ на небесните облаци със сила и голяма слава. И ще изпрати ангелите Си с мощен тръбен глас, и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия.“ Матей 24:30, 31. Тогава онези, които не се покоряват на благовестието, ще бъдат погълнати от духа на устата Му и ще бъдат унищожени от блясъка на Неговото пришествие. 2 Солунци 2:8. Подобно на древния Израил, нечестивите сами погубват себе си; те падат поради своето беззаконие. Чрез живот в грях те са се поставили в такова несъгласие с Бога, естеството им е станало тъй покварено от злото, че явяването на Неговата слава за тях е огън пояждащ.“

„Нека хората внимават да не пренебрегнат поуката, предадена им в думите на Христос. Както Той предупреди Своите ученици за разрушението на Ерусалим, като им даде знак

за приближаващата гибел, за да могат да избягат, така е предупредил света за деня на окончателното унищожение и му е дал белези за неговото приближаване, за да може всеки, който желае, да побегне от бъдещия гняв. Исус заявява: „И ще станат знамения в слънцето, и в луната, и в звездите; а на земята — бедствие между народите.“ Лука 21:25; Матей 24:29; Марк 13:24–26; Откровение 6:12–17. Онези, които виждат тези предвестници на Неговото пришествие, трябва „да знаят, че е близо, при вратата“. Матей 24:33. „Бдете прочее“ — това са Неговите предупредителни думи. Марк 13:35. Онези, които се вслушат в предупреждението, няма да бъдат оставени в тъмнина, така че онзи ден да ги постигне неочаквано. Но за онези, които не желаят да бдят, „денят Господен така идва, както крадец нощем“. 1 Солунци 5:2–5.“ Великата борба, 36, 37.

Когато сестра Уайт написа тези думи, предстоеше още едно бъдещо изпълнение на разрушението на Ерусалим. Възмездителният съд, който ще бъде извършен над съвременния Рим (змея, звяра и лъжепророка) в края на света, представлява окончателното падане на духовния Вавилон, но духовният Вавилон (папството) вече веднъж падна през 1798 година. Разрушението на Ерусалим представлява Божия възмездителен съд над една отстъпническа църква.

Разрушаването на Ерусалим през трите години и половина от 66 сл. Хр. до 70 сл. Хр. е предобраз на унищожителния Божий възмезден съд в края на света, който се стоварва върху съвременния Рим (змея, звяра и лъжепророка). Обсадата и разрушаването на Ерусалим, извършени от езичеството от 66 сл. Хр. до 70 сл. Хр., продължиха точно три години и половина.

Обсадата и разрушението на духовния Йерусалим, извършени от папството, продължиха три и половина пророчески години — от 538 до 1798 г. Тези две илюстрации предобразяват обсадата и разрушението на Йерусалим в „часа“ на кризата на неделния закон, предизвикана от съвременния Рим. Последното от трите разрушения на Йерусалим е обърнато, както е представено в книгата на Даниил.

Книгата на Даниил започва с това, че Вавилон завладява и разрушава Ерусалим, и завършва с унищожението на Вавилон и победата на Ерусалим. Във всяка от трите битки бе дадено знамение на християните, което ги известяваше да бягат от предстоящата война. През 66 г. сл. Хр. това бе, когато войските на езическия Рим поставиха своите знамена (своите бойни флагове) върху святата земя на светилището. През 538 година това бе, когато се яви „човекът на греха“, седящ в Божия храм (християнската църква), показвайки себе си, че е Бог, когато през същата година наложи неделен закон на Събора в Орлеан. Налагането на неделното спазване е онова, което папството посочва като доказателство за своята власт над християнския свят, защото те твърдят (правилно), че в Божието Слово няма никаква подкрепа за неделното богослужение, и фактът, че те са установили неделята като ден за поклонение в християнството, е доказателство, че властта на техните езически предания и обичаи стои над Библията.

През 538 година християните трябваше да се отделят от Римската църква не просто защото тя не беше истински християнска църква, но и защото белегът на папската власт беше

поставен в свещените предели на Божията църква. Сестра Уайт посочва процеса на отделяне в онази история, който постави началото на периода, когато Божията църква побягна в пустинята за хиляда двеста и шестдесет години.

„Но няма съюз между Княза на светлината и княза на тъмнината, и не може да има съюз между техните последователи. Когато християните се съгласиха да се съединят с онези, които бяха само наполовина обърнати от езичеството, те поеха по път, който ги отвеждаше все по-далеч от истината. Сатана ликуваше, че е успял да измами толкова голям брой от Христовите последователи. Тогава той насочи силата си още по-пълно върху тях и ги подбуди да преследват онези, които оставаха верни на Бога. Никой не разбираше така добре как да се противопоставя на истинската християнска вяра, както онези, които някога бяха нейни защитници; и тези отстъпили християни, съединявайки се със своите полуезически съмишленици, насочиха своята борба срещу най-съществените черти на Христовото учение.“

„Необходима беше отчаяна борба, за да могат онези, които желаеха да останат верни, да устоят твърдо срещу измамите и мерзостите, които бяха прикрити в свещенически одежди и въведени в църквата. Библията не беше приета като мерило на вярата. Учението за религиозната свобода беше наричано ерес и неговите защитници бяха мразени и преследвани.

„След дълъг и ожесточен конфликт верните малцина решиха да прекратят всяко съединение с отстъпническата църква, ако тя все още отказваше да се освободи от лъжата и идолопоклонството. Те видяха, че отделянето е абсолютна необходимост, ако желаят да се покорят на Божието слово. Те не смееха да търпят заблуди, гибелни за собствените им души, нито да дават пример, който би изложил на опасност вярата на техните деца и децата на техните деца. За да осигурят мир и единство, те бяха готови да направят всяка отстъпка, съвместима с верността към Бога; но чувстваха, че дори мирът би бил купен твърде скъпо с жертвата на принципа. Ако единството можеше да бъде постигнато единствено чрез компромис с истината и правдата, тогава нека има разногласие, и дори война.“ Великата борба, 45.

Ще продължим тези разсъждения в следващата статия.

„Вечността се простира пред нас. Завесата е на път да бъде вдигната. Ние, които заемаме това тържествено, отговорно положение, какво вършим, за какво мислим, та се вкопчваме в себелюбивата си любов към удобството, докато души загиват около нас? Станали ли са сърцата ни съвсем коравосърдечни? Не можем ли да почувстваме или да разберем, че имаме дело за вършене за спасението на другите? Братя, от онзи род ли сте, които, като имат очи, не виждат, и като имат уши, не чуват? Напразно ли Бог ви е дал познание за Своята воля? Напразно ли ви е изпращал предупреждение след предупреждение? Вярвате ли на заявленията на вечната истина относно онова, което предстои да дойде върху земята, вярвате ли, че Божиите съдби висят над народа, и можете ли все още да седите спокойно, лениви, безгрижни, любители на удоволствията?“

„Сега не е време Божият народ да прикрепя своите чувства или да трупа съкровището си в света. Не е далеч времето, когато, подобно на ранните ученици, ще бъдем принудени да търсим убежище в пустинни и усамотени места. Както обсадата на Йерусалим от римските войски беше знакът за бягство за юдейските християни, така и присвояването на власт от страна на нашата нация чрез указа, налагащ папската събота, ще бъде предупреждение за нас. Тогава ще бъде време да напуснем големите градове, подготвяйки се да напуснем и по-малките за уединени домове в скрити места сред планините. А сега, вместо да търсим скъпи жилища тук, ние трябва да се приготвяме да се преселим в една по-добра страна, сиреч небесна. Вместо да изразходваме средствата си за самоугаждане, трябва да се учим на пестеливост. Всеки талант, даден назаем от Бога, трябва да бъде употребен за Негова слава в отправянето на предупреждението към света. Бог има дело за Своите съработници да вършат в градовете. Нашите мисии трябва да бъдат поддържани; трябва да се откриват нови мисии. За успешното напредване на това дело ще се изискват немалки разходи. Необходими са богослужебни домове, където хората да бъдат канени да слушат истините за настоящото време. Тъкмо за тази цел Бог е поверил капитал на Своите настойници. Нека имотът ви не бъде обвързан в светски предприятия, така че това дело да бъде възпрепятствано. Освободете средствата си така, че да можете да разполагате с тях за ползата на Божието дело. Изпратете съкровищата си преди себе си на небето.“ Свидетелства, том 5, 464.